

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/6/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4425010344
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4425010344.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Lubomíry Podmaníkovej a Mgr. Alexandry Osadskej v trestnej veci odsúdeného A. B., pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 27.11.2025, sp. zn. 4Nt/27/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 22. januára 2026, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd I. stupňa“) napadnutým uznesením (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zamietol podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 20.01.2022, sp. zn. 2T/49/2021, právoplatným dňa 05.02.2022, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí nemožno konštatovať, že by vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré by sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami už súdu známymi privedli iné rozhodnutie vo veci, resp. že by uložený trest bol neprimeraný. Súd I. stupňa vyhodnotil, že dôvodom na povolenie obnovy konania nemohla by novela Trestného zákona, tak ako na to poukazoval odsúdený vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania. Prvostupňový súd ani rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C./XX D. E. zo dňa 01.08.2025, o ktoré odsúdený tiež opieral svoj návrh na obnovu konania, nevyhodnotil za také, ktoré by založilo povolenie obnovy konania. Súd prvého stupňa vysvetlil, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sa týkalo správneho súdnictva, že toto malo iný charakter ako konanie o obnove konania, v ktorom sa rozhoduje o mimoriadnom opravnom prostriedku. Súd I. stupňa taktiež v súvislosti s novelou Trestného zákona účinnou od 06.08.2024, ktorú odsúdený považoval za dôvod na povolenie obnovy konania, vyhodnotil, že ani táto v spojitosti s článkom 50 odsek 6 Ústavy SR a s článkom 49 Charty neodôvodnila splnenie podmienok na povolenie obnovy konania, a to ani v tom prípade, ak sa novelou Trestného zákona konanie odsúdeného posudzuje inak, teda že by sa konanie odsúdeného mohlo posúdiť miernejšie, a to z tohto dôvodu, že podľa § 2 odsek 1 Trestného zákona sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, kedy bol čin spáchaný. V súvislosti s poukazom odsúdeného na ustanovenie § 93 odsek 1 zákona o Ústavnom súde, súd I. stupňa vyložil, že ustanovenie, na základe ktorého bol menovaný odsúdený (§ 221 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona), nestratilo účinnosť, ale novelizáciou Trestného zákona došlo len k úprave kvalifikačného momentu – výšky škody, pričom konanie, pre ktoré bol menovaný odsúdený, je stále trestným činom aj po účinnosti novely Trestného zákona, ktorá bola vykonaná až po právoplatnosti rozhodnutia. Vzhľadom na to, že skutočnosti uvádzané odsúdeným neboli skutočnosťami podľa § 394 Trestného poriadku, súd I. stupňa návrh odsúdeného na povolenie obnovy podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol.

Proti napadnutému uzneseniu podal odsúdený ihneď, po jeho vyhlásení v jeho prítomnosti na verejnom zasadnutí súdu I. stupňa dňa 27.11.2025, teda včas, sťažnosť. V písomných dôvodoch sťažnosti, prostredníctvom svojho obhajcu, uviedol, že súd I. stupňa rozhodol o jeho návrhu na povolenie obnovy konania nesprávne. Opakovane zastal názor, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C./XX D. E. v spojitosti s novelou Trestného zákona č. 40/2024 Z. z. predstavovali nové skutočnosti s prihliadnutím, na ktoré by bolo konanie odsúdeného posúdené inak, miernejšie, pokiaľ išlo o kvalifikačný moment – o výšku spôsobenej škody. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie článku 49 odsek 1 Charty, judikatúru Najvyššieho súdu SR (uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/69/2012 z 15.1.2013), judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok Parmak a Bakir proti Turecku č. 2249/07 a 25195/07 z 3.12.2019), judikatúru Ústavného súdu SR (uznesenie sp. zn. IV. ÚS 202/2024 z 24.4.2024, bod 14), judikatúru Súdneho dvora EÚ (rozsudok vo veci C-142/22 z 6.7.2023, podľa ktorého výklad práva poskytnutý Súdny dvorom EÚ v prejudiciálnom konaní je záväzný) a ustanovenie § 93 odsek 1 zákona o Ústavnom súde. Navrhol, aby bola obnova konania podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku povolená, pretože vyšli najavo skutočnosti a dôkazy v intenciách ustanovenia § 394 Trestného poriadku.

Odsúdený odôvodnil sťažnosť aj svojím vlastným podaním, doručeným súdu I. stupňa dňa 30.12.2025. V ňom poukázal na článok 49 odsek 1 Charty, podľa ktorého nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom a v zmysle ktorého trest nesmie byť neprimeraný k trestnému činu a uplatnenie retroaktivity je namieste, ak zákon stanovuje miernejší trest. Poznamenal, že rozdiel v trestných sadzbách je v jeho prípade tak výrazný, že pokračovanie 10,5 ročného trestu odňatia slobody za spáchanie skutku, pre ktorý v súčasnosti hrozí uloženie trestu odňatia slobody až na 4 roky, znamenalo nezákonné obmedzenie jeho slobody, pretože mu bol uložený neprimerane prísny trest, ktorý nemá oporu v zákone. Mal za to, že zmena Trestného zákona sa prejavila aj v zmene trestnej sadzby za čin, za ktorý bol odsúdený. V jeho prípade bolo teda s poukazom na zmenu Trestného zákona potrebné prihliadnuť na článok 49 odsek 1 Charty, pričom aplikácii miernejšieho ustanovenia by nemalo brániť ani to, že rozsudok, na základe ktorého mu bol uložený trest, je právoplatný. Tvrdil, že v opačnom prípade by bol rozsah zásady lex posterior mitius neprimerane obmedzený. Uviedol aj to, že rozsudok krajského súdu nemožno považovať za konečné rozhodnutie, pretože na vnútroštátnej úrovni sa za konečné rozhodnutie považuje rozhodnutie Ústavného súdu SR. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd prijal obnovu konania.

Krajský súd ako súd nadriadený, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie mu predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti mal nadriadený súd preukázané, že súd I. stupňa nespĺnenie podmienok obnovy konania v prejednávanej veci, ustanovených v § 394 Trestného poriadku, zistil správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Taktiež nadriadený súd zistil, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky, pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného podstatné skutočnosti, ktoré súd I. stupňa považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v skôr naznačenom smere posudzoval, s ktorými sa aj nadriadený súd stotožnil a poukázal na ne.

Splnenie podmienok obnovy konania v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku posudzovaných v rámci dokazovania pred súdom I. stupňa bolo determinované podaným návrhom odsúdeného na povolenie obnovy konania v trestnej veci právoplatne skončenej. Súd I. stupňa správne konštatoval, že v návrhu uvedené skutočnosti nie sú novými skutočnosťami, ktoré neboli súdu v pôvodnom konaní známe a ktoré by mohli privediť iné rozhodnutie vo veci, prípadne že by trest bol uložený v rozpore s jeho účelom, alebo by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom odsúdeného.

Nadriadený súd v nadväznosti na preskúmanie obsahu spisu opätovne akcentuje, rovnako ako súd I. stupňa, že odsúdený ani v písomnom odôvodnení sťažnosti neuviedol také fakty, aby mal nadriadený súd k dispozícii také relevantné skutočnosti, okolnosti alebo právne úvahy, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok obnovy konania spochybniť výsledok súdu prvého stupňa.

Krajský súd dáva do pozornosti, že v pôvodnom konaní bol odsúdenému rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/49/2021 zo dňa 20.01.2022 právoplatným dňa 05.02.2022 za spáchanie pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona pri zistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona a za zistenia priťažujúcich okolností podľa § 37 písmeno h), písmeno m) Trestného zákona uložený podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona, podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona, súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na osem rokov za súčasného využitia § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona. Okresný súd Nové Zámky zároveň zrušil výrok o súhrnnom nepodmienečnom treste odňatia slobody na 30 mesiacov rozsudku Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/30/2013 zo dňa 04.04.2016 a výrok o spoločnom a súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere štyri roky rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/37/2016 zo dňa 21.09.2017 právoplatným 07.03.2018 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/87/2017 zo dňa 07.03.2018 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Odsúdenému bol v danej veci uložený aj ochranný dohľad na tri roky. Okresný súd Nové Zámky odsúdeného zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súd v odôvodnení rozsudku posúdil, že v danej veci neboli splnené podmienky pre ukládanie súhrnného trestu vo vzťahu k poslednému odsúdeniu Okresným súdom Bratislava V, ako ani vo vzťahu ku skoršiemu odsúdeniu Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 1T/169/2019, pretože nebola splnená podmienky súbehu týchto všetkých trestných činov, ale u odsúdeného išlo vo vzťahu k nim o recidívu. Tento rozsudok bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní dňa 20.01.2022 za prítomnosti odsúdeného ako aj jeho obhajcu a prokurátora, ktorí si ponechali zákonnú lehotu na odvolanie a ktorá im všetkým uplynula dňa 04.02.2022, v dôsledku čoho dňa 05.02.2022 nadobudol predmetný rozsudok právoplatnosť. Napriek tomu odsúdený proti tomuto rozsudku podal dňa 01.03.2022 odvolanie, v ktorom súčasne požiadal, aby mu bolo umožnené podať riadny opravný prostriedok po termíne z dôvodu, že bol pozitívne testovaný na COVID-19, v dôsledku čoho nemohol byť v kontakte so svojím obhajcom a nemohol sa s ním poradiť ohľadne podania odvolania. Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 2To/33/2022 podľa § 64 odsek 1 Trestného poriadku nepovolil odsúdenému navrátenie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/49/2021 zo dňa 20.01.2022. Odvolací súd zároveň podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného A. B. zamietol ako oneskorene podané.

Sťažnostný súd pripomenul, že odsúdený už raz podal návrh na obnovu konania - konanie Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4Nt/19/2024 v podstate z tých istých dôvodov, ako v tejto veci. Žiadal o preskúmanie trestu uloženého mu Okresným súdom Nové Zámky rozsudkom dňa 20.1.2022 sp. zn. 2T/49/2021 v súvislosti s prijatím novely Trestného zákona č. 40/2024 Z.z. na základe § 93 zákona o ústavnom súde v spojení s nálezom Ústavného súdu sp. zn. Pl. ÚS 3/2024, nesprávnosť uloženia súhrnného trestu k rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/66/2020 a nemožnosť v pôvodnom konaní využiť čas na podanie odvolania kvôli tomu, že bol v ÚVTOS Želiezovce v karanténe a kvôli opatreniam vlády sa nemohol poradiť ohľadom podania odvolania so svojím obhajcom, ktorý tiež v tom čase prekonal ochorenie Covid. Z uvedeného sa preto javil návrh odsúdeného podaný v tejto veci a v tejto časti len za opakovanie jeho návrhu na pripustenie obnovy konania. Jediným rozdielom medzi návrhom odsúdeného, ktorý sa prejednával na Okresnom súde Nové Zámky sp. zn. 4Nt/19/2024 a aktuálnej žiadosti odsúdeného, bolo to, že odsúdený zameral svoju pozornosť aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-544/23 BAJI Trans. Bolo totiž evidentné, že keďže išlo o rozsudok SD EÚ z 1.8.2025, odsúdený o túto skutočnosť nemohol, pri rozhodovaní Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4Nt/19/2024, opierať svoj prvý návrh na obnovu konania. Okresný súd Nové Zámky dňa 5.9.2024 v konaní sp. zn. 4Nt/19/2024 zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/49/2021. Voči zamietajúcemu rozhodnutiu okresného súdu odsúdený podal sťažnosť, ktorú Krajský súd uznesením sp. zn. 4Tos/97/2024 dňa 28.11.2024 zamietol. Oba tieto súdy vo svojich rozhodnutiach precízne a jasne vysvetlili, prečo zákon č. 40/2024 ani v spojitosti s § 93 odsek 1 zákona o Ústavnom súde SR a ani s derogačným nálezom sp. zn. Pl. ÚS 3/2024Z. z. nebol novou skutočnosťou, ktorá by mohla odôvodniť nové rozhodnutie vo veci Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/49/2021. Všetky ďalšie argumentácie odsúdeného (neuloženie súhrnného trestu a neumožnenia poradiť sa so svojím obhajcom v lehote na podanie odvolania pre karanténne opatrenia vlády v tom čase) boli vyhodnotené súdmi ako nie relevantné z príčin, ktoré boli v rozhodnutiach prvostupňového súdu a sťažnostného súdu dôsledne odôvodnené.

Napriek tomu súd k argumentom uvádzanými súdmi v konaní realizovaným Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 4Nt/19/2024 za vhodné zopakovať a doplniť nasledovné:

I.

Je pravdou, že dňa 06.08.2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z. z., ktorým sa zmenil a doplnil zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon na základe Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL.ÚS 3/2024 – 761 zo dňa 03.07.2024, zverejneným v Zbierke zákonov dňa 06.08.2024 pod č. 215/2024 Z. z., ktorý, okrem iného, modifikoval aj znenie § 221 Trestného zákona a ktorým bola upravená aj škoda spôsobená týmto trestným činom. V pôvodnom konaní odsúdený spôsobil škodu cez 164.300,-eur, teda išlo o škodu vo veľkom rozsahu, ktorá podľa nového Trestného zákona je už len škodou väčšou. Podľa aktuálnej právnej úpravy za trestný čin podvodu podľa § 221 odsek 2 Trestného zákona možno páchatelovi uložiť trest odňatia až na štyri roky. Na druhej strane podľa článku 125 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky nedošlo k strate účinnosti pôvodného Trestného zákona. Ústavným súdom Slovenskej republiky nebolo konštatované, že dotknuté ustanovenia Trestného zákona stratili po právoplatnosti odsúdenia z dôvodu vyslovenia ich neústavnosti, účinnosť. K modifikácii znenia ustanovenia § 221 Trestného zákona došlo zásahom zákonodarnej moci, a nie rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade takýchto ustanovení s ústavou. Ani príslušné ustanovenia zákona č. 40/2024 Z. z., a to ani v jeho prechodných ustanoveniach, neupravili zásah do právoplatného rozhodnutia súdu v dôsledku zmeny v jednotlivých ustanoveniach Trestného zákona. Ustanovenie § 405b odsek 1 Trestného poriadku upravil postup výlučne v dôsledku zániku trestnosti činu podľa § 84 Trestného zákona. Nadriadený súd dáva do pozornosti, že odsúdený bol uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu. V danom prípade vo vzťahu k ustanoveniam § 221 Trestného zákona, ako už súd uviedol, nedošlo k strate ich účinnosti, Ústavným súdom Slovenskej republiky nebola vyslovená ich neústavnosť a tiež nedošlo k zániku trestnosti trestného činu podvodu.

Úmyslom zákonodarcu v súvislosti s novelizáciou Trestného zákona, účinnou od 06.08.2024 nebolo prehodnocovanie každého právoplatne uloženého trestu odňatia slobody podľa platných a účinných predpisov do 06.08.2024. Uvedené vyplynulo aj z prechodného ustanovenia § 438k odsek 7 Trestného zákona, ktorý upravil právnu situáciu v prípade, že došlo k právoplatnému uloženiu trestu pred účinnosťou novely Trestného zákona za čin, ktorý už nie je definovaný ako trestný čin. Trestný čin podvodu ukotvený v § 221 je však aj, po prijatí zákona č. 40/2024 Z. z., stále trestným činom, nie ako na to upriamoval pozornosť odsúdený.

Novela Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. účinná od 6.8.2024, ktorou odsúdený dôvodil svoj návrh na povolenie obnovy konania, nadobudla účinnosť dávno (viac ako dva a pol roka) po tom, ako bolo o jeho trestnej veci a o treste právoplatne rozhodnuté. Zmena Trestného zákona po nadobudnutí takého právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia, hoc pre odsúdeného priaznivejšia, je z hľadiska posudzovania trestnosti skutku a ukladania trestu právne irelevantná a nemôže zakladať dôvod na jeho revíziu, a to ani prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku akým je návrh na povolenie obnovy konania. Ak by zákonodarca chcel, aby každá zmena trestnej sadzby bola dôvodom obnovy konania, tento inštitút by sa stal všeobecným revíznym mechanizmom, čo nie je prípustné.

Nadriadený súd ešte dodáva, že právoplatné odsúdenie po vyčerpaní riadnych aj mimoriadnych opravných prostriedkov požíva ochranu zásady právnej istoty. Ak by bolo možné obnovu konania povoliť len na základe subjektívneho presvedčenia odsúdeného o nespravodlivosti a neprimeranosti trestu, došlo by k popretiu stability súdnych rozhodnutí. Predmetom konania o povolení obnovy konania nie je opakované hodnotenie zákonnosti a spravodlivosti právoplatne uloženého trestu podľa v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy.

II.

Pokiaľ išlo o opakovanú námietku, že odsúdený sa po vyhlásení rozsudku nemohol poradiť ohľadom podania odvolania kvôli tomu, že bol v ústave na výkon trestu v karanténe, so svojím obhajcom, ktorý tiež prekonal v tom čase ochorenie Covid, tak túto pregnantne preveroval Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 2To/33/2022 a dňa 3.5.2022 rozhodol, tak ako to súd uviedol na str. 4, tretí odsek, str. 5, prvý odsek tohto uznesenia.

III.

Pokiaľ ide o novú argumentáciu odsúdeného v koherencii s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-544/23 BAJI Trans, ktoré malo oprávňovať uplatnenie zásady lex posterior mitius, ktoré sa vzťahuje

na oblasť správneho trestania, tak uvedené rozhodnutie nenapĺňa definíciu skutočnosti skôr neznámej podľa § 394 odsek 4 písmeno a/ Trestného poriadku, preto nepredstavuje skôr neznámu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné obnovu trestného konania povoliť. Nešlo totiž o rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť. Na uvedenom závere nemení ani rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-142/22 z 6.7.2023, na ktoré poukazoval obhajca v sťažnosti, podľa ktorého výklad práva poskytnutý Súdny dvorom EÚ v prejudiciálnom konaní je záväzný, nakoľko rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 1.8.2025 nebol na tento prípad aplikovaný z dôvodov vyššie uvedených.

K problematike nepoužitia uvedeného rozsudku ako novej skutočnosti v obnovovacích konaniach je potrebné upriamiť pozornosť aj na právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedené v uznesení sp. zn. IV. ÚS/503/2025 zo dňa 30.09.2025, podľa ktorých aktuálna judikatúra Súdneho dvora Európskej únie predstavovaná rozsudkom C-544/23 z 1. augusta 2025 (ak by bola použiteľná ako argument na vykonanie prieskumu už právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, a ak áno, tak na vykonanie prieskumu ich určitého okruhu na základe spojenia s prvkom výkonu európskeho práva) by mohla byť takto použitá len vo vzťahu k prieskumu pôvodného právoplatného meritórného rozhodnutia v dovolacom konaní podľa Trestného poriadku (a to pri kvalifikačnom použití zákona zmeneného po právoplatnosti dotknutého rozhodnutia). To však neplatí o konaní o obnove trestného konania, v ktorom ako jedinú relevantnú dôvodu povolenia obnovy konania, ktoré sú právnej povahy, sú prípady ustanovené v § 394 odsek 4 písmeno a/ a písmeno b/ Trestného poriadku. Súd dôrazne zopakoval, že rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-544/23, a to ani v spojitosti s článkom 49 Charty, nepredstavuje dôkaz ani skutočnosť v intenciách ustanovenia § 394 Trestného poriadku.

Pokiaľ odsúdený poukazoval v sťažnosti, že pôvodne jemu uložený trest bol neprimerane prísny a v zjavnom nepomere k závažnosti spáchaného trestného činu, bolo potrebné konštatovať, že v pôvodnom konaní bol odsúdenému uložený súhrnný trest odňatia slobody na osem rokov za súčasného zrušenia dvoch trestov odňatia slobody, spolu vo výmere 6,5 roka (uložených v konaní Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/30/2013, v konaní Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/37/2016), pri ktorom súd prihliadal na poľahčujúce okolnosti (priznanie sa ku skutku a jeho oľutovanie, napomáhanie súdu pri objasňovaní tohto trestného činu) a tiež na okolnosti priťažujúce (predchádzajúce odsúdenie v konaní Okresného súdu Levice sp. zn. 1T/169/2010 a spáchanie viacerých trestných činov, nakoľko odsúdenému ukladal trest súhrnný). Na základe týchto zistení súd I. stupňa presne individualizoval trest vo vzťahu k odsúdenému a po aplikácii mimoriadneho ustanovenia podľa § 39 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, znížil odsúdenému trest odňatia slobody pod dolnú hranicu vtedy platnej trestnej sadzby z 10-tich rokov na osem rokov. Preto trest odňatia slobody vymeraný odsúdenému na osem rokov, v ktorom súd I. stupňa súhrnom zahrnul už aj tresty doposiaľ uložené odsúdenému v celkovej výmere šesť rokov a šesť mesiacov, nebolo možné vôbec vyhodnotiť ako trest neprimerane „tvrdý“.

Uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/69/2012 z 15.1.2013 a uznesenie Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 202/2024 z 24.4.2024 bod 14, o ktoré obhajca opieral sťažnosť, sa vzťahujú na uplatnenie retoraktivity pri posudzovaní trestnosti činu a trestu v tom prípade, ak v čase od vyhlásenia rozsudku do momentu rozhodovania dovolacieho súdu, došlo k priaznivejšej situácii pre odsúdeného. Z uvedeného plynie záver, že tieto rozhodnutia vyšších inštancií sa týkajú dovolacích konaní, nie konaní obnovovacích.

V súvislosti so sťažnostným tvrdením odsúdeného, že na vnútroštátnej úrovni je konečné rozhodnutie až rozhodnutie ústavného súdu, nadriadený súd dodal, že právomoc Ústavného súdu SR je daná len subsidiárne, z čoho vyplýva, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv nerozhodujú všeobecné súdy alebo iné orgány verejnej moci. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 503/2025 z 30. septembra 2025). Ústavný súd teda nie je ďalšou inštanciou prieskumu v rámci všeobecného súdnictva, ale tento posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia a jeho záverov. Z vyloženého bolo zrejmé, že v tejto veci bol konečným rozhodnutím rozsudok všeobecného súdu Nové Zámky sp. zn. 1T/49/2021.

Ani nadriadený súd nezistil žiadny dôvod na povolenie obnovy konania, pretože nešlo o prípad predpokladaný v § 394 odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona. Niet žiadnych podkladov ani na aplikáciu odsek 5 citovaného ustanovenia.

Nadriadený súd nezistiac žiadne dôvody na zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli na prospech odsúdeného, jeho sťažnosť podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku, ako nedôvodnú, zamietol.

Výrok tohto uznesenia bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.